

Intervju med Camilla Svensson, Stadsbiblioteket

Projekt: Dokumentation av effekterna av Coronapandemin i Göteborg, Kulturförvaltningen, Göteborgs stad.

Bandningens längd: 00:35:44

Datum: 2020-11-24

Intervjuare: Daniel Finnholm

Plats: Göteborgs stadsmuseum

Tid: 15–16

Bakgrund: Under hösten 2020 genomförs inom projektet åtta djupintervjuer med verksamheter som på olika sätt påverkats av pandemin. Stadens bibliotek har varit drabbade på många sätt, varför vi valde att intervjua en representant från Stadsbiblioteket.

Situation: Intervjun genomförs digitalt med Teams. Det är lite tekniska problem så Camilla får byta till telefonen. Det gör intervjun lite annorlunda och inte så personlig som de andra då vi setts fysiskt.

Sammanfattning:

Camilla berättar om hur stadsbiblioteket anpassat sin verksamhet när pandemin slagit till. Bland annat med plexiglas vid diskarna, bokkassar och färre sittplatser. Men också ett skyddsstopp då facket ansåg arbetsplatsen farlig. Hur det skulle gå med det är under intervjun oklart då beslut inte är taget. Hon har haft en stor oro under pandemin och ifrågasätter varför de ska ha öppet.

Intervjuare 1 [00:00:03]: Så nu spelar vi in.

Intervjuare 1 [00:00:08]: Idag är det den 24 november 2020. Klockan är 15.07. Och det här är en intervju för Stadsmuseets corona-dokumentation. Jag som intervjuar heter Daniel Finnholm, från Stadsmuseet. Och vill du presentera dig själv, vem du är?

Talare 1 [00:00:39]: Jag heter Camilla Svensson, och jag jobbar som barnbibliotekarie på Stadsbiblioteket. Och jag är också skyddsombud för Vision.

Intervjuare 1 [00:00:50]: Vad gör man som en bibliotekarie på Stadsbiblioteket, i korthet?

Talare 1 [00:01:07]: Dels är det ju väldigt mycket mediehantering. Vi har extremt mycket böcker att hantera. Det är väldigt mycket bokuppsättning och reservationer som ska plockas. Men sen har vi ju mycket publika pass, där vi är i biblioteksrummet och möter våra besökare.

Talare 1 [00:01:33]: Sen finns det ju diverse projekt man kan jobba med också, där jag jobbar i ett som barnbibliotekarie. Men framförallt är det ju att möta våra besökare, och arbeta läsfrämjande, framförallt på barn.

Intervjuare 1 [00:01:49]: Så det är ett väldigt publikt arbete, kan man säga?

Talare 1 [00:01:54]: Ja, det är det. Verkligen.

Intervjuare 1 [00:01:55]: Ja. Vad vi spelar in det här för idag, det är ju för att prata om hur den pågående pandemin har påverkat dig och din organisation.

Intervjuare 1 [00:02:12]: Och det första jag tänker... Vi vill ju ha din berättelse, hur du har upplevt det. Hur var det där i februari, mars, när den här pandemin kom? Märkte ni nånting väldigt snabbt? Ja, vad hände egentligen?

Talare 1 [00:02:29]: Jag minns att jag jobbade helg. Och så hörde man om pandemin i Kina, alltså där det hade sin start. Och sen dröjde det väl typ en vecka eller nånting, och så var det väldigt lugnt. Och då började vi prata: "Är det på grund av corona?" Och sen började ju mer och mer avta, alltså besöksantalet. Det var väl så vi märkte av det då.

Alltså, det är så himla många steg i det här, så jag har liksom svårt att minnas. Jag minns då den kvällen där jag reagerade på att det var så lugnt, och att min chef kom ner och sa: "Nej, men det är väl som vanligt att det är de äldre och sjuka som drabbas värst. Och fortsätt bara att tvätta händerna och inte hålla på att pilla er i ansiktet och liksom... Det ska nog bli bra." Det är vad jag minns ungefär.

Intervjuare 1 [00:03:40]: Ja. Men höll det i sig där att det var så pass tomt? Eller var det nåt som var väldigt tillfälligt,?

Talare 1 [00:03:47]: Jag har så himla svårt att minnas. Det höll väl i sig. Det gjorde det väl. För det var väl... Sen... Ja... Nej, jag minns inte riktigt. Det jag kan minnas om besöksantalet, det är ju att efter sommaren att det liksom rullade till. Att man började känna att "nu är det typ som vanligt". Fast det var det ju inte. Men att nu börjar folk ha ungefär samma beteendemönster som vanligt.

Intervjuare 1 [00:04:20]: Ja. När var detta ungefär, tror du?

Talare 1 [00:04:24]: Nej, men jag tänker ungefär när jag kom tillbaka från semestern, från sommaresemestern.

Intervjuare 1 [00:04:29]: Men hade ni redan då gjort några förändringar i organisationen? Förändrat ert arbetssätt?

Talare 1 [00:04:45]: Absolut. Nu minns inte jag riktigt när vi gjorde de första justeringarna, utan jag minns mest vilka det var. Men till exempel att vi började ha mer självservice. För det var ju väldigt hög sjukfrånvaro. Eller ganska hög sjukfrånvaro började det ju bli när restriktionerna kom att man skulle hålla sig hemma vid minsta symtom. Dels stängdes det sex bibliotek som hölls stängt fram tills efter sommaren. Och det var väl delvis för att täcka sjukfrånvaron. Vi ändrade ju öppettiderna. Istället för att stänga vid åtta, så stängde vi vid sex. I vanliga fall har vi självservice från åtta till tio på förmiddagen, där vi inte bemannar våningarna på biblioteket. Sen har vi haft det fram till klockan tolv istället. Och istället har vi fler personal i entrén. Vad har det mer varit... Jo, men inställda program, såklart. När började vi ställa in program... Det vet jag inte riktigt. Det var väl ganska tidigt.

Intervjuare 1 [00:05:58]: Ja, det var väl på våren i alla fall, va?

Talare 1 [00:06:01]: Ja. Det var väl också efter semestern, eller om det var precis innan semestern, då det verkade lite lugnare. Då märkte vi att andra bibliotek hade börjat köra igång igen. Och då var vi så där: "Ska vi också göra det?" Men vi kände att vi lugnar oss väl ändå lite. Men så hade vi ändå vissa corona-vänliga program, vet jag. Nu jobbar inte jag direkt med program, så jag är inte så insatt. Men några punkter vet jag att vi hade. Men ja, sen har ju det fått ryka nu också.

Intervjuare 1 [00:06:37]: Ja. Men jag hörde att när skolorna stängde, gymnasierna och så där, så började en massa skolungdomar hänga hos er.

Talare 1 [00:06:50]: Ja, det var det ju. För jag vet ju också att vår sektorschef gick till utbildningsförvaltningen och försökte informera om att lärare inte ska skicka studenter till oss och att vi inte tar emot grupper. Jag vet att vår chef har haft kontakt med skolsidan för att uppmana dem att inte skicka folk till oss.

Talare 1 [00:07:20]: Jo, men vi har ju verkligen märkt av det. Det har ju blivit en jättestor fråga. Det är ju så påtagligt att vi är den institutionen som tar hand om det som respektive verksamhet och myndighet inte riktigt klarar av. Alltså, vi fyller nån slags samlingsfunktion. Det märker vi ju på folks behov av att använda våra datorer till exempel, men också studieplatser.

Intervjuare 1 [00:07:57]: Ja. Det blir ganska naturligt så? Om man inte har nån annanstans att gå och eftersom biblioteken finns alltid. Eller?

Talare 1 [00:08:08]: Ja. Och det är också så att folk hänvisar till oss. Alltså... Det har jag varit med om alla åren som jag har jobbat som bibliotekarie – att folk har sagt att bankerna hänvisar till biblioteket, lärare har hänvisat till biblioteket. Alltså, folk blir skickade hit. Det har ju blivit mer och mer som ett liksom medborgarcenter också. Och det blir extra påtagligt nu, helt enkelt.

Intervjuare 1 [00:08:33]: Är det Stadsbiblioteket, mer än stadsdelsbiblioteken, som har den rollen?

Talare 1 [00:08:46]: Det är lite svårt att säga. Jag har bara haft fast anställning på Stadsbiblioteket och ett stadsdelsbibliotek, så det är jättesvårt för mig att säga. Men jag tror det är samma överallt. Sen kanske vissa bibliotek har en annan prägel på sina besökare. I Guldheden är det mycket äldre besökare och... [skratt 00:09:13] Men jag tror egentligen att det är samma.

Intervjuare 1 [00:09:19]: De andra kanske är mer för den lokala befolkningen. Medans till er så tänker jag att folk från hela stan kommer?

Talare 1 [00:09:29]: Ja.

Talare 1 [00:09:31]: Och framförallt, jag som jobbar på barnsidan. Och vi har en väldigt gedigen barnavdelning. För många är det som ett event att åka dit och gå runt på barnavdelningen.

Intervjuare 1 [00:09:45]: Jag åker dit med mina barn [skratt 00:09:47].

Talare 1 [00:09:48]: Där har vi ju verkligen kämpat på, på Miini, vår småbarnsavdelning. Att nu sist innan vi stängde hade vi ju ett maxantal på 10 personer. Men det funkade inte, för det här är en oerhört välbesökt avdelning. Det har märkts väldigt tydligt på vädret, och framförallt nu i höst.

Intervjuare 1 [00:10:27]: Ja, hur gjorde ni... Hur gjorde ni för att försöka hålla det där med max 10 personer i barnavdelningen?

Talare 1 [00:10:33]: Ja, vi räknade ju. Och gick in och sa till, alltså försökte använda hög röst. Plingade i en ringklocka och sa: "Nu behöver vi bli färre, för annars behöver vi stänga Miini", som småbarnsavdelningen heter. Vi har ju också gjort utrop i högtalaren. Det har vi ju gjort regelbundet för hela biblioteket. Vi har ju många gånger stängt ner, alltså bara spärrat av. Och det är ju både för besökarnas skull, för att det har varit tätt mellan dem. Men för att vi som medarbetare ska kunna gå in och städa, sätta upp böcker och försöka jobba lite ostört utan smittorisken.

Intervjuare 1 [00:11:16]: Ja. Det är ju svårt det där. Har ni fått några hjälpmedel eller nånting? Hur har organisationen förhållit sig?

Talare 1 [00:11:31]: Nej, men ganska snabbt fick vi ju handsprit och servetter. Skyddsvästar har varit obligatoriskt ett tag nu... Ja, men under hösten har det blivit obligatoriskt där det är svårt att hålla avstånd. En sån reflexväst. Pinnar finns... De har inte jag använt...

Intervjuare 1 [00:11:53]: Pinnar?

Talare 1 [00:11:52]: Men det är om man typ ska hjälpa nån vid datorn, så kan man peka med en pinne.

Intervjuare 1 [00:11:57]: Ja, jag tänkt... Jag trodde det var så här för att hålla folk på avstånd [skratt 00:12:01]. Men nej, det var inte det de var till för.

Talare 1 [00:12:03]: Nej. Vi kanske har haft lust till det ibland, men... [skratt 00:12:06]. Och sen plexiglas, såklart. Inte överallt där det behövs, men... Ja, i de flesta informationsdiskar. Försöker jag komma på andra grejer... Ja, handskar, då. Det finns ju massa justeringar.... Det har ju skett gradvis. Men tänker du för besökarnas skull eller för oss som jobbar där, eller både och?

Intervjuare 1 [00:12:40]: Jag tänker mer för eran skull. Hur det är med det.

Talare 1 [00:12:43]: Ja... Men det är väl det. Och nu innan det här skyddsstoppet gick av stapeln, då köptes det in visir och munskydd till bokbussarna.

Intervjuare 1 [00:12:58]: Ja, du nämnde ju skyddsstoppet. Har du lust att berätta vad det är för något?

Talare 1 [00:13:07]: Nu är jag så där pinsamt oinsatt i hur skyddstopp fungerar. Jag har heller inte varit skyddsombud så himla länge. Men det är ju när man bedömer att det är risk för liv och hälsa, så kan man som fackligt huvudskyddsombud sätta skyddstopp. Och då kan arbetsgivaren hålla med, eller så kan man vara oense. Och då kontaktar arbetsgivaren

Arbetsmiljöverket. Så det som är på gång nu är ju att de ska göra en bedömning. Och antingen så är de eniga med facket om riskerna – eller inte. Och då får man bara öppna upp igen, och då gör man det med en gång.

Talare 1 [00:13:52]: Det är väl ungefär så mycket jag vet. Och att man gjorde den från och med idag var för att det tydligen har införts – det har jag väldigt dålig koll på – men andra restriktioner från och med idag. Mer nationellt... Nånting med att från och med idag är det ytterligare restriktioner.

Intervjuare 1 [00:14:12]: Ja... Undrar om det är så att det gäller från och med den 24:e, det här med de utökade restriktionerna som kom för nån vecka sen eller så. Det är nog idag de börjar gälla.

Talare 1 [00:14:22]: Ja, det är det. Med det där 8 personer och...

Intervjuare 1 [00:14:24]: Precis.

Intervjuare 1 [00:15:02]: Och är det så att du och dina kollegor helt enkelt har känt sig otrygga?

Talare 1 [00:15:09]: Det är nog olika. Jag har känt mig väldigt otrygg. Jag har väl ifrågasatt redan från början varför ens biblioteken ska vara öppna. Och det är ju för mig som medarbetare. Jag fattar ju funktionen som bibliotek fyller. Det är ju inte det. Men i förhållande till konsekvenserna av pandemin... För service borde inte vara prio ett. Men huruvida man har känt sig otrygg eller inte, det beror nog också på var man har jobbat, hur mycket publik tjänstgöring man har. För vi har ju olika enheter på Stadsbiblioteket, där vi har två publika enheter: vuxna och barn. Och det är klart, då är ju vi de som framförallt möter våra besökare. Så jag kan tänka mig att det är fler från våra enheter som har känt sig otrygga.

Intervjuare 1 [00:16:14]: Du som jobbar i den enheten, har ni haft några möjligheter för hemarbete? Eller har ni varit tvungna att vara på jobbet varje dag, eller?

Talare 1 [00:16:25]: Alltså, nu efter de senaste restriktionerna, då har vi väl ändå pratat om det. Men det är ju ändå ingenting som uppmanas eller uppmuntras på något sätt. Utan man kan, om man frågar och om man redovisar sina arbetsuppgifter väldigt noga. Då kan man ju

få jobba hemifrån. Nej, alltså, jag är inte speciellt nöjd med hur det har skötts, just den biten. Det har varit en väldig ojämn fördelning över stan. Nu är ju inte jag jätteinsatt. Men det är ju också så där att det är ju både bibliotekarier och assistenter som jobbar på bibliotek. Och just assistenterna utför ju ofta mer liksom praktiska bitar, så då har det ju liksom blivit skevt där för att de har inte kunnat jobba hemifrån. Och då får de dra ett tyngre lass på plats.

Talare 1 [00:17:37]: Om jag ska svara på din fråga: Vi har delvis möjlighet att jobba hemifrån. Men det är inte friktionsfritt, skulle inte jag säga.

Intervjuare 1 [00:17:47]: jag jobbar ju också i Göteborgs stad. Jag har hela tiden varit fascinerad att det sköts så olika på olika arbetsplatser.

Talare 1 [00:17:59]: Mm.

Intervjuare 1 [00:17:59]: Eller hur har ni upplevt det, eller du? Tycker du att man har fått riktlinjer och arbetssätt från staden centralt?

Talare 1 [00:18:17]: Nja... Då tänker jag den här informationen på intranätet som man kan... Då kan man säga att det är nån slags sån plattform. Men tänker jag att det ändå har skötts olika av olika verksamheter. Jag vet inte vad som krävs för att man ska jobba hemifrån om det är möjligt. Så har de väl ändå sagt sen typ mars. Men det är ju först nu vid de här nya restriktionerna som det ändå har pratats lite mer om det hos oss, att det finns såna möjligheter. Men det känns ändå som att det är på nåder. Men då har det ju ändå från mer centralt håll kanske uppmuntrats till det mer. Och... Nej, men Stefan (Stadsministern) sa det ju i sitt tal till nationen häromdagen. Då sa han ju det där om att arbetsgivare ska ge förutsättningar så att man kan arbeta hemifrån.

Intervjuare 1 [00:19:24]: Men det har varit svårigheter, helt enkelt, med den biten?

Talare 1 [00:19:29]: Ja. Det tycker jag.

Intervjuare 1 [00:19:31]: Jag blir lite nyfiken i och med att du jobbar fackligt och som skyddsombud. Alla de här initiativen som har tagits för att förbättra verksamheten eller skydden, från vilket håll har de kommit? Vem har tagit initiativen till att till exempel få handsprit eller plexiglas?

Talare 1 [00:20:04]: Jag är lite osäker hur just det kom sig. Men man gör ju riskbedömningar, på skyddsronder. Det gör man väl överallt, även i din verksamhet, antar jag [skratt 00:20:15].

Intervjuare 1 [00:20:15]: Absolut [skratt 00:20:15].

Talare 1 [00:20:18]: Det är ju då såna saker kommer upp. Och då kan det ju vara från medarbetare, det kan vara från fackliga representanter, eller det kan ju vara från arbetsgivaren också. Så jag vet inte riktigt hur varje sån enskild åtgärd har kommit. Men nu ska jag tänka... Jag vet innan... innan den här boomen nu i höst, då vet jag att arbetsgivaren ville att vi skulle öppna upp våra grupprum igen till exempel. Då när vi gjorde en sån riskbedömning, då var det ju tydligt att medarbetarna såg för många risker. Och då gjordes inte det, helt enkelt. Det är mycket de verktygen man har fått använda, de riskbedömningarna. Och vi har ju gjort speciella covid-riskbedömningar, på varje enhet. Alltså, både bokbussarna, 300 kvadrat och Stadsbiblioteket. Men sen kanske man också har följt några generella riktlinjer också. Jag vet inte riktigt.

Intervjuare 1 [00:21:37]: Nej, staden har ju haft sina. Men varje verksamhet har ju sina egna också. Hela den här pandemin och allting har ju förändrat mycket. Bara den här intervjun visar ju på att det har förändrat vårt sätt att arbeta. I normalfallet så skulle vi ju aldrig ses på Teams för att göra en sån här intervju.

Talare 1 [00:21:57]: Nej [skratt 00:21:58].

Intervjuare 1 [00:21:59]: Utan vi hade naturligtvis träffats på riktigt. Och det är ju ett sätt som hela vårt samhälle har förändrats och vårt arbetssätt. Tror du att alla de här förändringarna som har gjorts hos er på biblioteken kommer finnas kvar på nåt sätt, när detta förhoppningsvis tar slut nån gång? Har ni förändrat ert arbetssätt eller verksamhet på sikt?

Talare 1 [00:22:27]: Ja, men lite så. Alltså, bara den här grejen med Teams till exempel. Jag som är så fruktansvärt icke-digital [skratt 00:22:34]. Nu har man fått lära känna det forumet för att hålla möten och intervjuer och samtal. Det kan ju vara nåt... Alltså, det är ju ett sätt att tillgängliggöra eller utöka möjligheten för människor att vara med på möten, samtal... alltså, såna grejer. Och sen tänker jag... Som sagt, jag är inte så himla digital. Men just det – alltså digitala arbetssätt, hur man jobbar med sina sociala medier, med Instagram, med

bloggar – det är väl nåt som man också tar med sig. Och vi har ju våra såna här take away-kassar. Alltså att besökare får komma med önskemål om böcker, med preferenser då, att vi packar ihop böcker. Det är också ett sätt just... Alltså, nya sätt att jobba läsfrämjande. Det tar vi ju givetvis med oss.

Intervjuare 1 [00:23:35]: Ja. Var det nåt som uppkom i och med pandemin?

Talare 1 [00:23:39]: Ja, precis.

Intervjuare 1 [00:23:42]: Berätta lite mer om dem. Det lät spännande.

Talare 1 [00:23:44]: Ja, hittills har det ju varit take away-kassar för 70-plussare. Och då har de fått fylla i ett formulär, och då plockar vi ihop bokkassar. Och sen åker... ja, nu är det väl nån firma... ut med de kassarna, hem till folk. Så att man inte behöver komma till biblioteket. Och sen har vi också vanliga bokkassar. Vi på barn till exempel plockar ihop kassar och ställer i entrén, ifall man inte vill gå så långt in i biblioteket. Och det är ju också ett sätt som vi... som vi har fått beröm för oavsett corona eller inte. Att vi tipsar mer. Och att vi plockar ihop. Alltså, såna grejer. Men i somras var vi ute... Vi har ju såna bokcyklar. Såna elcyklar med stora lådor med böcker i. Dem var vi ute med nästan varje dag i somras. Vi lånade ut och man kunde sitta och läsa, och mötte våra besökare på det sättet. Och det är ju också nånting man kan ta med sig.

Intervjuare 1 [00:25:01]: Ja, men man får ändå säga att det verkar ju som om det har tagits en del intressanta och spännande initiativ här.

Talare 1 [00:25:08]: Ja, verkligen.

Intervjuare 1 [00:25:09]: Att det har påbörjats... Det är ju nånting som känns på många ställen med folk jag har pratat med, men som jag också ser i min egen verksamhet – att det här har påskyndat nånting som har pratats om. Eller som kanske redan hade påbörjats till och med, men sen blev så här påtvingat... "Nu gör vi det".

Talare 1 [00:25:27]: Mm.

Intervjuare 1 [00:25:29]: Och det är väl bra om en del av det kan få finnas kvar, tänker jag.

Talare 1 [00:25:34]: Ja, men verkligen.

Intervjuare 1 [00:25:37]: Du har inga andra speciella saker du tänker på, eller?

Talare 1 [00:25:46]: Men jag tycker de här initiativen... Jag tycker... Alltså, jag tycker såklart det är jättebra. Men jag har också till viss del, framförallt nu i höst, haft lite svårt att anamma det. För jag tycker rent personligt känslomässigt att jag har blivit så påverkad av corona. Framförallt nu, när över 6 000 personer har dött. Då är det så där... Jag har lite svårt att fokusera på service då. För det är lite som jag sa förut, jag tycker inte det är prio. Sen är det väl... Ja, det är väl bra och det är viktigt. Men jag har... Nej, men jag har lite svårt att ta det till mig. Men är det initiativ som inte innebär nån extra risk för smittspridning eller att jag som medarbetare smittas, då är det väl ändå så där... Då kan jag omfamna det helt. Men om det är saker som ändå innebär att vi ska närma oss våra besökare, då har jag väldigt mycket taggarna utåt Alltså, jag kan känna så här: Nu gäller det att vi backar ifrån våra besökare. Vi behöver inte komma närmre. Vi måste längre bort. Så när det har varit så att det har känts som att vi ska komma närmre och närmre, då har jag väldigt svårt att hantera det. Och så tycker jag det har varit mycket med de här restriktionerna – att vi ska prata med våra besökare, vi ska uppmuntra dem att göra korta ärenden eller gå därifrån eller... massa olika grejer. Och då kan jag känna på vägen dit, när vi har de här konversationerna, då finns det en risk för smittspridning. Och det är också därför jag välkomnar skyddsstoppet. För jag kan informera och man kan uppmana hur mycket som helst, men vägen dit är liksom inte trygg.

Intervjuare 1 [00:27:44]: Nej.

Talare 1 [00:27:45]: För mig som medarbetare.

Intervjuare 1 [00:27:47]: Nej, det förstår jag fullständigt. Du sa att du har känt den här oron speciellt nu. Men kom det väldigt tidigt? Om du vill vara lite personlig.

Talare 1 [00:27:59]: Ja, ja, det har jag inga... [skratt 00:28:00] Det gör inget. Jag har också svårt att minnas. Men nej, det kom inte så jättetidigt. Men... När var det som mest? Var det i maj, eller...? Men nånstans där så var jag så där rejält orolig.

Intervjuare 1 [00:28:20]: Mm.

Talare 1 [00:28:19]: Men till en början var jag ju inte det. För då tänkte jag väl också att... Det kändes fortfarande så abstrakt. Nu alltså, det har aldrig känts mer närvarande som nu, känner jag.

Intervjuare 1 [00:28:35]: Nej...

Talare 1 [00:28:35]: Nu är det verkligen runt knuten på ett annat sätt, eller runt hörnet på ett annat sätt.

Intervjuare 1 [00:28:40]: Ja. Du var inne på det förut, att många hade ju börjat slappna av.

Talare 1 [00:28:47]: Mm.

Intervjuare 1 [00:28:48]: Och du såg att folk kom tillbaks och...

Talare 1 [00:28:50]: Mm.

Intervjuare 1 [00:28:51]: Kan det vara det som gör det mycket, att vi kanske hade börjat slappna av?

Talare 1 [00:28:57]: Ja, det tror jag faktiskt...

Intervjuare 1 [00:28:57]: Och sen på väldigt, väldigt kort tid så var det här igen med, som det kändes, full kraft.

Talare 1 [00:29:03]: Jo, men verkligen. För att det skulle komma en liten våg i höst, det har man väl pratat om länge, väl? Alltså, sen i våras, antar jag. Eller sen i somras, i alla fall. Men våras, har jag för mig nästan.

Intervjuare 1 [00:29:15]: Absolut.

Talare 1 [00:29:17]: Så jag menar, det kom ju inte som en nyhet. Jo, men jag tror absolut att det har slagit till så hårt för att folk har slarvat, helt enkelt.

Intervjuare 1 [00:29:32]: Ja.

Talare 1 [00:29:33]: Alltså, jag... Jag vet inte vad det är med folk riktigt.

Intervjuare 1 [00:29:45]: Har du känt att folk har respekterat de restriktioner och så som ni sätter upp? Du har redan varit inne på det lite grann, men vill du utveckla det lite mer – hur du känner att besökarna har varit?

Talare 1 [00:30:01]: Nej, jag känner inte att de har respekterat det. Och sen finns det säkert folk som har gjort också, men det kanske är dem som man inte ser så mycket. Men nej, man har inte hållit avstånd, och framförallt inte till oss som personal. Vi har ju våra plexiglas och vi har våra västar. Men folk kommer nära. Och folk klagar på dålig service. Och framförallt har det ju varit mycket... Den största grejen har ju varit med datorerna. Först begränsade vi ju tiden man kan sitta vid datorn från en timme till 30 minuter. Och då blev det ju ramaskri bland besökarna. Det uppskattades inte. Det kändes inte som att man kunde koppla det riktigt till corona. Och sen tog vi ju bort datorerna helt. Och vi har ju successivt minskat sittplatserna också. Till slut tog vi ju bort varenda stol och spärrade av varenda objekt man kunde sitta på.

Talare 1 [00:31:01]: Nej, men det är klart att alla inte har fattat grejen. Men vi har fått mycket kritik. Och det är många som har varit så där: "Varför har ni öppet överhuvudtaget i så fall?"

Intervjuare 1 [00:31:18]: Ja, hur tycker du att det känns att behöva stå där? För det är ju inte du som beslutar nåt av det här.

Talare 1 [00:31:27]: Nej.

Intervjuare 1 [00:31:27]: Men det är du som står därute. Hur tycker du att det är att vara den som behöver ta emot allt detta?

Talare 1 [00:31:34]: Alltså, dränerande. Och jag menar, jag har ju mina vanliga arbetsuppgifter att utföra när jag är i biblioteksrummet. Och att göra det plus försöka få folk att sköta och följa restriktioner, det har varit ganska jobbigt. Men mest har jag väl tänkt så där att jag är orolig för att bli smittad, liksom så. Mer än att jag tycker att det är jobbigt att folk är arga. Men jag tycker väl det är jobbigt när folk är arga också, såklart.

Intervjuare 1 [00:32:06]: Mm. Ja.

Talare 1 [00:32:08]: Men mest blir jag väl förbannad och känner liksom att de saknar helt perspektiv.

Intervjuare 1 [00:32:17]: Ja. Är det här nånting som du har hört bland kollegor och så också, eller?

Talare 1 [00:32:27]: Jo, för många är det väl så. Och framförallt som jobbar mycket publikt. Sen vet jag inte hur det är i andra stadsdelar och så. Det är ju 26 bibliotek eller nånting sånt. Så det kan säkert se olika ut. Men ja, vissa saker återkommer säkert överallt, som frustrationen över att det inte finns datorer till exempel.

Talare 1 [00:33:08]: Jag glömde säga det att vi tog ju bort förseningsavgiften också. Just för att folk kanske inte kan lämna tillbaka i samma utsträckning. Så det var ju också en åtgärd för besökarnas skull.

Intervjuare 1 [00:33:24]: Just det.

Talare 1 [00:33:25]: Och att man kunde låna om fler gånger och så där.

Intervjuare 1 [00:33:33]: Vet du nånting om hur det ser ut framåt?

Talare 1 [00:33:38]: Nej, för det beror ju på skyddsstoppet också, hur länge det kommer vara. Men nu har ju Stadsbiblioteket stängt. Hur länge har det varit stängt nu... I några veckor eller nånting sånt. Och jag har haft semester och varit sjuk och så där, så jag har inte jobbat så mycket. Men det vi har pratat om, det är väl att utöka den här take away-servicen, till exempel. Alltså, Stadsbiblioteket har ju en chatt, både så man kan ringa och skriva. Och

att vi kanske har nån sån egen till barn, där man kan kontakta oss och få lästips och så där. Nej... Jag vet inte riktigt. Det är så himla mycket som är ovisst ju.

Talare 1 [00:34:33]: Det är väldigt svårt att gissa, tycker jag.

Intervjuare 1 [00:34:38]: Ja, verkligen [skratt 00:34:37]. Det är ju ingen som vet egentligen hur framtiden ser ut här.

Talare 1 [00:34:42]: Nej, nej.

Intervjuare 1 [00:34:46]: Jag tror att jag har fått svar på frågorna. Är det nånting du känner att du vill tillägga?

Talare 1 [00:34:56]: Nej... Men du har nog fått med allting.

Intervjuare 1 [00:35:20]: Ja, men vad bra.

Talare 1 [00:35:20]: Ja.

Intervjuare 1 [00:35:21]: Men då är jag väldigt nöjd med detta.

Talare 1 [00:35:24]: Ja, men vad bra.

Intervjuare 1 [00:35:27]: Jag tänker att jag avslutar inspelningen.

Talare 1 [00:35:34]: Ja.

Intervjuare 1 [00:35:36]: Tack så mycket för denna intervju!

Talare 1 [00:35:38]: Ja, tack så mycket själv.

[recording ends]